

Arrest

nr. 142 894 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 2 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 4 januari 2012 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 2 februari 2012 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...), deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, betrokkene tracht deze aan te tonen met een huurcontract, verklaringen van verschillende personen die stellen dat betrokkene rustig, vriendelijk en voorkomend is, een factuur van een ziekenhuisopname, een factuur van een aankoop van een telefoon en een aanmelding bij het Huis van het Nederlands, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 1997 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. (...)

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...) REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkel middel aanvoert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Ter terechtzitting hierop gewezen wijst de advocate van de verzoekende partij erop dat het bevel een gevolgbeslissing is van de eerste bestreden beslissing en dat ze dus samen moeten vernietigd worden. Daargelaten nog de correctheid van dergelijke stelling, dient alleszins gesteld dat dergelijk betoog geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoekende partij nagelaten heeft enig middel tegen dit bevel in haar verzoekschrift te ontwikkelen zodat het beroep hiertegen niet anders dan onontvankelijk kan verklaard worden.

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook niet ontvankelijk wegens gebrek aan enig middel tegen deze beslissing.

Het beroep wordt verder behandeld voor zover het gericht is tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(...) A. Schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een bestuurshandeling. Schending van de materiële motiveringsplicht.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zijn aanvraag baseert op de instructie van 19 juli 2009 doch dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State bij arrest van 9.12.2009 en van 5.10.2011 zodat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Verder wordt in de tweede paragraaf van de motivering gesteld dat verzoeker zijn lokale verankering tracht aan te tonen door een aantal documenten maar hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gesteld dat : "betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie."

Verder wordt gesteld dat door verzoeker geen enkele verblijfsaanvraag werd ingediend tijdens de periode sinds 1997 om zijn verblijf te wettigen zodat verzoeker zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en dat het feit dat hij nu al geïntegreerd zou zijn het gevolg is van zijn eigen houding. In de bestreden beslissing wordt aldus tot het besluit gekomen dat de integratie onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen.

Men moet al gedurende vele jaren gestudeerd hebben om deze motivering te begrijpen....

In eerste instantie wordt gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en deze vaststelling is juist.

Het gevolg van de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 heeft echter enkel niet tot gevolg dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing kunnen zijn, dat dus de aanvraag ongegrond kan verklaard worden omdat men niet voldoet aan de criteria maar de vernietiging heeft vooral tot gevolg dat de regularisatieaanvraag zelf onontvankelijk moet verklaard worden omdat er in de regularisatieaanvraag van 8.12.2009 nergens een motivering gegeven is omtrent de bijzondere omstandigheden waarom de regularisatieaanvraag werd gedaan op het ogenblik dat verzoeker in België verbleef.

Door de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren, wordt artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 geschonden.

Indien omwille van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag d.d. 8.12.2009 toch ontvankelijk wordt verklaard, moeten de motieven onderzocht worden waarom de regularisatieaanvraag ongegrond wordt verklaard.

- In de bestreden beslissing wordt gesteld : "wat de lokale verankering van betrokkene betreft, ... , dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. "

Er kan de vraag gesteld worden voor welke situatie verzoeker verantwoordelijk is ... Verzoeker heeft zich nergens beklaagd over zijn situatie van illegaliteit. Hij heeft hier geen enkele instantie de schuld voor gegeven. Verzoeker verbleef illegaal in België en hij heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij heeft samen met de regularisatieaanvraag een aantal documenten verzonden om zijn lokale verankering te bewijzen. '

Verder wordt gesteld : "betrokkene beweert dat hij sinds 1997 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Verzoeker verblijft inderdaad sinds 1997 in België en hij kan zijn onafgebroken verblijf in België bewijzen vanaf september 1999 omdat hij vanaf dat ogenblik een huurovereenkomst heeft afgesloten voor een gemeubelde studio gelegen te 2060 Antwerpen, Sint-Elisabethstraat 69 op de eerste verdieping bij de eigenares, Mevrouw L. Van Schoor, wonende te 1060 Antwerpen, Schijnpoortweg 17. Onderaan de huurovereenkomst staat de volledige identiteit van verzoeker vermeld samen met zijn geboortedatum en geboorteplaats. De huurovereenkomst werd door verzoeker ondertekend samen met de eigenares. In het kader van de regularisatieaanvraag van 8.12.2009 wordt door mevrouw Liliane Van Schoor schriftelijk bevestigd op 2.9.2009 dat verzoeker reeds geruime tijd woont op zijn adres, dat hij daar woont met personen van verschillende nationaliteiten en dat hij niemand tot last is vermits hij zeer teruggetrokken leeft.

Na de negatieve beslissing d.d. 2.2.2011 werd, met het oog op het beroep bij de RVV d.d. 7.6.2011 (RVV 72937) door mevrouw Liliane Van Schoor op 16 mei 2011 bevestigd als volgt : "mevrouw L. Van Schoor verklaart, als eigenares van het pand Sint-Elisabethstraat 69, dat : de heer Adel Ibrahim Mohammed Ali, geboren in Egypte op 22.5.1949 ononderbroken op de gemeubelde studio in Antwerpen, Sint- Elisabethstraat 69 op eerste verdieping sinds september 1999 woont als huurder. "getekend mevrouw L. Van Schoor, Schijnpoortweg 17, 2060 Antwerpen.

Het verblijf van verzoeker sinds september 99 te Antwerpen is vaststaand en zeker.

De opmerking in de bestreden beslissing dat door verzoeker geen enkele verblijfsaanvraag werd ingediend om zijn verblijf te wettigen in de periode vanaf september 1999 tot december 2009 is hoogst eigenaardig. Er was voor verzoeker geen enkele mogelijkheid in de periode vanaf september 99 tot september 2009 om een regularisatieaanvraag in te dienen die ook maar enige kans zou hebben om te leiden tot een positieve beslissing. Verzoeker voldeed niet aan de criteria van de grote regularisatiecampagne van 1999 en hij heeft, terecht, op dat ogenblik geen regularisatieaanvraag ingediend. Na deze grote regularisatiecampagne was er geen enkel element in de Vreemdelingenwet waarop verzoeker zich zou kunnen beroepen om een verblijf in België te bekomen.

Verzoeker heeft zelfs geen regularisatieaanvraag ingediend nadat hij op 25.4.2005 een bevel om het grondgebied te verlaten ontving. Hij heeft nadien een advocaat geraadpleegd en deze heeft hem meegedeeld dat hij geen kans had om een positieve beslissing te bekomen na een regularisatieaanvraag.

Verzoeker heeft dan ook pas op het ogenblik van de regularisatiecampagne in 2009 een regularisatieaanvraag ingediend vergezeld van alle bewijsstukken.

De verwijzing in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend tijdens de periode van zijn illegaal verblijf is correct wanneer dit een loutere vaststelling is. Wanneer men deze zin echter als een motivering beschouwt om de regularisatieaanvraag van verzoeker als ongegrond af te wijzen, is dit een foutieve motivering. Nergens kan aan verzoeker verweten worden dat hij in het verleden geen andere verblijfsaanvragen heeft ingediend dan deze van 8.12.2009. Deze verblijfsaanvraag werd door verzoeker op dat ogenblik volledig conform de wettige instructies ingediend. Verder wordt in de motivering gesteld : "betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu al geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen."

Het is inderdaad juist dat verzoeker de keuze heeft gemaakt om illegaal in België te verblijven sinds 1997 en in Antwerpen sinds september 1999. Verder is het inderdaad juist dat verzoeker ingevolge zijn eigen houding en initiatief geïntegreerd is in België. Verzoeker heeft zijn integratie aangetoond door mededeling van een aantal verklaringen samen met de regularisatieaanvraag van 8.12.2009.

Thans bezorgt verzoeker nog een aantal bijkomende verklaringen van personen die hem reeds gedurende jaren kennen :

■ Verklaring van (..), van Belgische nationaliteit, geboren te Bagdad op 10 juni 1969 : "Ik ondergetekende (..) verklaar dat ik ken mijnheer Adel sinds 2003. En hij is sociaal, open, vertrouwelijk en heel harde werker". Ondertekend door (..)

■ Verklaring (..) : "Ik ondergetekende (..), verklaar dat ik ken mijnheer Adel sinds 2003, van Hurgada Restaurant, die was vroeger in Offerandestraat 98 te 2060 Antwerpen. Ik ken hem via mijn ex-man. Ik verklaar dat hij Nederlands spreekt. Hij is sociaal, open, vertrouwelijk en heel harde werker". Ondertekend (..).

■ Verklaring van (..), van Belgische nationaliteit, geboren op 28.11.1967 : "/ am the neighbour of (..) from the next door. I have known him for 11 years. He is kind and good man. " Ondertekend Antwerpen 12.1.2012.

Deze personen bevestigen dat verzoeker Nederlands spreekt, sinds lange jaren in Antwerpen - België verblijft en een sociaal persoon is en tevens iemand die hard kan werken.

De redenering in de bestreden beslissing dat de integratie van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen omdat de integratie een gevolg is van zijn eigen houding, slaat nergens op.

De volledige motivering van de bestreden beslissing is foutief en kan onmogelijk een gevolg zijn van de door verzoeker meegedeelde documenten als bewijs van zijn integratie.

Verder moet ook vastgesteld worden dat de motivering van deze bestreden beslissing d.d. 4.1.2012 volledig in tegenspraak is met de beslissing van 2.2.2011 waarin door verwerende partij het volgende werd gesteld : "Het feit dat betrokkene in België verblijft, een woning huurt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.7.2009."

Verzoeker is dan ook van mening dat er voldoende elementen zijn die zijn integratie in België aantonen en dat deze elementen, samen met het ononderbroken verblijf sinds september 1999, een voldoende grond vormen om te leiden tot een positieve regularisatiebeslissing.

Verder is het ook duidelijk dat in de bestreden beslissing d.d. 4.1.2012 op alle mogelijke manieren vermeden wordt om te verwijzen naar de vernietigde instructies van 19 juli 2009 maar dat echter moet vastgesteld worden dat elementen van de vernietigde instructies uitdrukkelijk opgenomen worden in de bestreden beslissing, met name dat : betrokkene geen enkele verblijfsaanvraag ingediend heeft om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Deze verwijzing is identiek aan de tweede voorwaarde van de vernietigde instructies, nl. dat de personen die zich beroepen op de duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf van 5 jaar moeten voldoen aan voorwaarden, waaronder : een geloofwaardige poging ondernomen hebben om in België een wettig verblijf te bekomen.

Door deze voorwaarde opnieuw op te nemen in de bestreden beslissing wordt door verwerende partij een extra voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis van de Wet van 18.12.1980.

De materiële motiveringsplicht is dan ook verschillende keren geschonden. (...)"

3.2. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

3.4. De verzoekende partij betoogt als volgt: *"dat de regularisatieaanvraag zelf onontvankelijk moet verklaard worden omdat er in de regularisatieaanvraag van 8.12.2009 nergens een motivering gegeven is omtrent de bijzondere omstandigheden waarom de regularisatieaanvraag werd gedaan op het ogenblik dat verzoeker in België verbleef. Door de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren, wordt artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 geschonden."* Zij meent dat de aanvraag niet ongegrond kon verklaard worden zonder miskennen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij correct motiveerde dat: *"Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."* Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennen inhield

van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in het verzoekschrift blijkt nergens uit dat de verwerende partij bij het treffen van de thans bestreden beslissing toepassing heeft gemaakt van de vernietigde instructie.

De Raad oordeelt voorts dat, naast de vaststelling dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het argument dat de aanvraag onontvankelijk had moeten verklaard worden nu de ontvankelijkheidsbeslissing in haar voordeel is, dient voorts vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom zij ontvankelijk verklaard werd – de verwerende partij moet deze redenen ook niet geven, immers de vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is in het kader van een ongegrondheidsbeslissing niet aan de orde – zodat verzoekende partij ook hier niet aannemelijk maakt dat er alsnog toepassing zou gemaakt zijn van de vernietigde instructie.

3.6. De verzoekende partij betoogt voorts als volgt: *“Het is inderdaad juist dat verzoeker de keuze heeft gemaakt om illegaal in België te verblijven sinds 1997 en in Antwerpen sinds september 1999. Verder is het inderdaad juist dat verzoeker ingevolge zijn eigen houding en initiatief geïntegreerd is in België.”*

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet ontkent jarenlang illegaal op het Belgische grondgebied verbleven te hebben alvorens te trachten haar verblijfssituatie te regulariseren. Waar de verzoekende partij stelt dat het onjuist is dat het zich bewust nestelen in illegaal verblijf een reden tot weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf kan zijn, kan deze redenering niet gevolgd worden. Het komt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid toe te oordelen of het lange verblijf van de verzoekende partij op illegale wijze de toekenning van een aanvraag om machtiging tot verblijf verhindert. Uit het overzicht van haar verblijf sinds 1997 dat verzoekende partij zelf geeft in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij bewust op illegale wijze verbleef en integratie-pogingen ondernam alvorens een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, zoals terecht in de bestreden beslissing is omschreven. Verzoekende partij had immers, van bij de aanvang van haar verblijf in België, de mogelijkheid om zich via een regularisatieaanvraag trachten in regel te stellen. Het loutere feit dat zij de overtuiging was toegedaan dat dergelijke aanvraag geen schijn van kans zou hebben, maakt niet dat de vaststelling dat zij geen enkele poging ondernam om haar verblijf te regulariseren kennelijk onredelijk of onjuist is. Er kan geen verkeerde feitelijke beoordeling worden vastgesteld.

3.7. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar de motivering van de beslissing van 2 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, volstaat het op te merken dat deze beslissing werd ingetrokken en zij dus ex tunc uit het rechtsverkeer is verdwenen. Dit blijkt uit de brief van 7 februari 2012 die de verzoekende partij zelf bij haar verzoekschrift voegt. De verwijzing naar de motivering van deze ingetrokken beslissing om enige tegenstrijdigheid met de thans bestreden beslissing aan te tonen is dan ook niet dienstig.

3.8. Uit hetgeen voorafgaat, komt de Raad tot de vaststelling dat de verwerende partij niet op een kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de voorliggende gegevens of met schending van de toepasselijke bepalingen heeft beslist dat er geen redenen zijn om de verblijfssituatie van verzoekende partij te regulariseren en de aanvraag derhalve ongegrond is. Het loutere gegeven dat verzoekende partij kennelijk niet akkoord is met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door haar aangevoerde elementen naar mening van verzoekende partij wél redenen tot regularisatie uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER